

Изведнажъ — това никога нѣма да забравя — неочаквано се появи Янезъ. Червенъ, ядосанъ, той се спуствна върху най-малкия братъ, сграби го здраво и го удари въ земята. Другитѣ двама братя, като кучета се хвърлиха върху му. Всички помислихме, че отъ Янезъ нищо нѣма да остане, но се излѣгахме. Янезъ ги дочака съ свити юмруци и така бързо и умѣло започна да нанася удари на своитѣ противници, че скоро ги накара да избѣгатъ. Янезъ, викайки нѣщо, ги подгони. И кой знае, какво би се случило, ако не бѣше се появилъ учителтъ.

Оттогава Янезъ израствна въ нашитѣ очи: стана героятъ на нашето училище. Започнахме да мислимъ, че на всѣки отъ насъ той ще си отмъсти за обидитѣ

П. С. Петровичъ

и подигравкитѣ, които му бѣхме нанесли до тогава. Но за чудо — това не се случи. Напротивъ, Янезъ се промѣни. Стана дружелюбенъ, разговорливъ. По-добъръ другаръ отъ него нѣмаше въ училище. Кнеричитѣ дълго се въртѣха около него. Мазнѣха му се. Но накрая и тѣ се промѣниха. Сприятелиха се съ Янеза, започнаха да се учатъ и всичко, което правѣха, бѣше само добро.

Минаха оттогава повече отъ двадесетъ години. Янезъ напуствна нашето село, и нищо повече не знамъ за него. Но когато азъ, пъкъ може би и моитѣ другари видимъ да биятъ нѣкой слабъ, безпомощенъ човѣкъ, предъ очитѣ ни възкрѣсва Янезъ и си казваме: „Ехъ, где е сега отъ нейде да се появи Янезъ!“

Превель ЧИКЪ-ЧИРИКЪ

ЗИМНА КАРТИНКА

Вѣятъ бури,
свирятъ хали, —
снѣгъ навѣватъ
въ прѣспи бѣли.

Ледъ сковава
вредъ рѣкитѣ,
украсява
скрежъ горитѣ.

Вълци виятъ
изъ полята,
мразъ сподавилъ
е селата...

Страшно зъзнатъ
деца бледни —
безъ огньове
въ хижи бедни!..

Л. Пищяловъ